

De Vilajuïga a la final de Copa

Una dècada després de fer els seus primers passos en el món del futbol a Tercera amb el conjunt empordanès, el figuerenc Zou Feddal triomfa amb un Alabès que dissabte serà el rival del Barça

Zou Feddal, de vermell, en un Banyoles-Vilajuïga de la temporada 2008/2009.

«Aquest nano patirà a Tercera», va pensar Napo Cayuela, ara entrenador del Base Roses, quan va veure per primera vegada Zou Feddal. D'això fa gairebé una dècada i al figuerenc, originari del Marroc, gairebé ningú el coneixia. Eren els seus inicis, tenia només 18 anys i buscava una oportunitat al Miapuesta Vilajuïga, aquell experiment que va dur el futbol de Tercera a la menuda localitat empordanesa. Cayuela va ser l'encarregat de dirigir l'equip i Feddal, una de les seves apostes. Un munt d'anys després, aquell futbolista «prim com un espagueti» s'ha fet gran, juga a Primera i el

dissabte serà amb tota probabilitat titular contra el Barça en la final de la Copa del Rei al Vicente Calderón.

Una evolució com aquesta no pot fer altra cosa que deixar ben «orgullós» a Cayuela, qui recorda perfectament aquella etapa a Vilajuïga i als jugadors que va tenir a les seves ordres, més d'una trentena. Aquell Feddal era un noi «tímid» i també «humil» i «treballador», que moltes vegades «venia amb bicicleta des de Figueres» per entrenar. El que fos per jugar a Tercera, la porta per donar el salt, algun dia, al futbol professional. «Era un tren i ell hi volia pujar. Tot i la seva edat era molt madur. Tenia coll avall que si el dia de demà volia ser futbolista havia d'aprofitar-ho. Va arriscar i la jugada li va sortir bé». Al figuerenc el va «pescar» en un torneig de futbol set. «Vaig veure a un nano espigat que la remenava molt bé al mig del camp, que destacava. Li vaig dir de provar amb nosaltres i el primer dia dels entrenaments, a Vilafant, es va presentar. Era prim com un espagueti i vaig pensar que patiria molt a Tercera». Res d'això perquè acabaria jugant una trentena de partits.

D'ell no només en destaca la seva qualitat al damunt de la gespa, sinó la «humilitat» i les «ganes d'entrenar» que sempre l'han acompanyat. Aquest esperit de supervivència és el que ha permès al figuerenc sobreposar-se a un munt de situacions delicades fins a poder arribar a la Primera Divisió. «S'ho ha guanyat tot, després de patir moltíssim. Un cop acabada l'etapa a Vilajuïga el vaig oferir al Terrassa i allà no va cobrar. També va patir a Terol. O a Itàlia, quan va jugar en aquell Parma que va desaparèixer». Per això, Cayuela no dubta en dir que si ara les coses li somriuen a Zou Feddal és perquè «s'ho mereix». «És una persona molt generosa, parlem molt sovint i ens veiem sempre que podem», diu d'ell. Tot i ara viure a Vitòria, els pares i el germà del futbolista encara estan establerts a Figueres, la ciutat que el va acollir i el va veure créixer durant un grapat d'anys. Per rematar-ho, l'ara tècnic del Base Roses recorda una anècdota amb Feddal com a protagonista. «Aquella època, jo tenia una empresa de roba esportiva i va coincidir que l'Atlètic de Madrid i el Liverpool s'enfrontaven a Europa. Vam fer samarretes commemoratives i vam decidir vendre-les al voltant del Calderón per guanyar diners. En Zou venia amb nosaltres. Va estar bé fins que la policia ens va aturar per interrogar-lo. Ara, quasi deu anys després, jugarà una final de Copa precisament en l'últim partit de la història del Calderón».

Ell no serà l'únic futbolista amb passat al Miapuesta Vilajuïga que viurà de prop la final de Copa d'aquest dissabte al Calderón. També el vallesà Jordi Masip, tercer porter del Barça, va entrenar i jugar sota les ordres de Cayuela en aquella breu però intensa etapa a l'Empordà. «Sortia del juvenil, havia estat campió d'Espanya i es trobava sense lloc perquè el Barça C feia res que havia desaparegut. Ens el van cedir. Entrenava amb el Barça i venia de tant en tant, fent un munt de quilòmetres. Em sabia greu per ell i fins i tot li vaig dir que no calia que vingués, però era tossut i volia jugar». Tot i ser titular un munt de partits, no va acabar la temporada per la lesió de Rubén Miño. «Tenia qualitat, però potser si no hagués vingut a Vilajuïga no hauria arribat a l'elit».

Més protagonistes en clau gironina tindrà la final de Copa de dissabte entre el Barça i l'Alabès. Un d'ells és Rubén Sobrino, un futbolista qui la passada temporada va jugar a Montilivi cedit pel Manchester City, club que el té en propietat. El manxec, després de despuntar al Ponferradina, va ser presentat com un dels grans fitxatges de l'estiu del 2015, però una eterna lesió va impedir que despuntés fins ben avançada la lliga. Sobrino va acabar jugant 14 partits, inclosos els del play-off, en els qual va marcar 2 gols. Aquesta campanya ha debutat a Primera amb l'Alabès i ha aportat el seu gra de sorra perquè l'equip basc hagi arribat ben lluny a la Copa. Tot i no tenir massa participació, l'interès de nou del Girona al mercat d'hivern no el va acabar de convèncer i va preferir quedar-se a Vitòria.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2017/05/24/vilajuiga-final-copa/847934.html?utm_source=rss